

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille, että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa pääsiäispäivästä 21.4. ja päättyy 5. sunnuntaihin pääsiäisestä 26.5.

Kristus on ylösnoussut!

KOR. 15: 1-8 (9-10) 11
PÄÄSIÄISPÄIVÄ 21.4.

Uskomme perustuu pääsiäiseen. Pääsiäisen sanoma on myös vakuuttavin todistuksemme epäileville älyköille länsimaissa. Jeesuksen hauta oli tyhjä, siitä vallitsee melkoinen yksimielisyys. Omat kokemuksemme ovat toki tärkein annettavamme, mutta myös faktoja kaivataan. Ehkä apologiamme tulisi alkaa Jerusalemin ulkopuolelta hautaluolasta, joka oli tyhjä sunnuntaina. Ainakin Paavali lähtee liikkeelle sieltä. Koko pelastava evankeliumin sanoma virtaa tyhjästä haudasta. Hän toteaa Jeesuksen kuolleen ristillä. Sitten hänet haudattiin ja hänet herätettiin kuolleista. Sitten mielenkiinto siirtyy luettelemaan todistajia, joilta kuka tahansa voi käydä varmistamassa, että Jeesus todella nousi kuolleista. Paavali oli varma faktoistaan. Ne olivat hänelle varmasti moneen kertaan todistettuja, kun hän asui Antiokiassa.

Monien eksegeettien mukaan tämä Paavalin korinttilaisille opettama evankeliumi on varhaisen seurakunnan uskontunnustus. Siihen viittaa muun muassa nimityksen Keefas käyttäminen Pietarista. Keefas on heprean sana kalliolle, kuten Pietari on kreikan vastine. Paavali käyttää muissa yhteyksissä nimeä Pietari. Toki Paavali itse toteaa, että on saanut vastaanottaa tämän tunnustuksen muilta, ennen kuin opettanut sen eteenpäin Korintin seurakunnassa.

Luettelossa ylösnousemuksen todistajista on mielenkiintoista naisten puuttuminen. Evankeliumeissa heidät mainitaan nimenomaan ensimmäisinä ihmisinä tyhjällä haudalla. Naisia ei pidetty pätevinä todistajina tuon ajan kulttuurissa, joten heidät on varmaan jätetty pois, kun miehiä oli todistajiksi satamäärin. **N. T. Wright** mainitsi vuoden alussa *Perustan* teologisilla opintopäivillä, että tämä on

itse asiassa evankeliumien varhaisuutta puoltava asia. Jos varhaisessa uskontunnustuksessa naiset on jo jätetty pois, täytyy evankeliumien perustua vielä vanhempaan tietoon. Näin on myös mahdollista, että ne olisi kirjoitettu hyvin varhain.

Pääsiäisen sanoma tyhjästä haudasta vaikuttaa melko luotettavalta. Varhaisen seurakunnan ei tarvinnut esitellä Jeesuksen käärinliinaa todisteena, sillä todistajien sana riitti. Näitä todistajia on pyritty kyseenalaistamaan vuosien varrella. Vielä omana peruskouluajanani opettajani kertoi joukkohallusinaation yhtenä vaihtoehtona pääsiäisen jälkeisille tapahtumille. Eli noin 500 henkilöä olisi nähnyt saman hallusinaation ylösnoussesta Jeesuksesta. Nykyään tämä joukkohallusinaatioteoria on kumottu, sillä ilmiöstä ei ole olemassa todisteita. Psykologialle tuntemattoman joukkohallusinaation keksiminen opetuslasten näyn syyksi kertoo keksijöidensä ymmärryksestä kristinuskosta. He sentään ymmärtävät, että uskomme seisoo tai kaatuu juuri pääsiäisen totuudellisuuden mukana. Kristinuskon on aina ollut historiallinen uskonto. Tarkoitin historiallisella sitä, että uskomme perustuu historiallisiin tapahtumiin. Emme elä jossain hengellisessä tynnyrissämme vaan tämän Jumalan luoman maailman keskellä ja osana. Uskommekin on osa tätä maailmaa ja sen tapahtumia sekä faktoja.

Historialliset tosiasiat puoltavat uskomme. Kuitenkaan kukaan ei pelastu uskonnolla vain joidenkin asioiden todennäköisesti tapahtuneen joskus. Faktat kuten Jeesuksen syntymä, ihmeet, kärsimys, kuolema, kuolleista nouseminen ja ylösnousemus saavat merkityksensä, kun uskomme niiden vaikuttavan meidän elämäämme. Uskomme, että ne ovat tapahtuneet minun takiani ja minun hyväkseni. Usko on henkilökohtainen vastaus näihin tapahtumiin ja niiden merkityksiin.

Luterilaisuudessa meillä voi olla kiu-

saus tyypistää Jeesuksen merkitys pitkäperjantaihin ja syntien anteeksiantamiseen. Pääsiäinenkin saattaa näyttäytyä vain vahvistuksena sille Jeesuksen pelastusteolle, joka tapahtui Golgatalla. Näin pääsiäinen olisi ollut jo näkyvässä, joskin salattuna. Pääsiäinen on vielä tätä merkittävämpi juhla, sillä se on kuoleman voittamisen juhla. Kuten samassa 1. Korinttilaiskirjeen 15. luvussa sanotaan, ”vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema.” Syn-ti on kuoleman pohjimmainen syy ja pitkäperjantain syntien anteeksiantaminen mahdollistaa kuoleman voittamisen. Kuitenkin anteeksi saaneina syntisinäkin olemme kuolevaisia. Tähän pääsiäinen toi muutoksen.

Pääsiäisen sanoma on rakkaus, joka voittaa jopa kuoleman. Se sama rakkaus, josta Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeen 13. luvussa. Meidän ei tarvitse pelätä edes tuota vihollisista viimeistä, sillä Jeesus on jo senkin voittanut. Vaikka kuolemalla on vielä valta tappaa ruumiimme, se tulee nousemaan kuolleista. Meillä ei ole mitään hätää, kun uskomme Jeesuksen nousseen kuolleista. Hän on valmistanut meille saman kohtalon ja paikan luotaan, kun maa ja taivas luodaan uudeksi.

Uusi luominen ja uusi elämä on olemassa jo nyt. Se ei ole vielä täydellistä ja täysin näkyvää. Ruumiimme on kuitenkin jo kasteessa liitetty Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemiseen. Jumalan sana yhdistettynä veteen on herättänyt meidät uuteen elämään. Sitä ei voi ottaa meiltä pois, sillä se on Jeesuksen täydellisen työn ansiota. Taivaallinen Isämme rakastaa meitä ja tahtoo pelastaa meidät. Hän myös pystyy sen tekemään. Hän todisti sen pääsiäisenä herättämällä Jeesuksen kuolleista. Evankeliumimme on varma ja uskomisen arvoinen. ●

Mika Malinen
Seurakuntapastori,
Juvan seurakunta

Joonan merkki

JOONA 2

2. PÄÄSIÄISPÄIVÄ 22.4.

Mies syöstään laivasta meripedon ki-taan. Tämä teema esiintyy toistuvasti var-haiskirkon mosaiikeissa ja maalauksis-sa. Eräissäkin kuvassa mies on jo puoliksi eläimen hampaissa merimiesten tuskin päästettyä otettaan hänestä. Kuva-aihe on raju, mutta se on kristityille tärkeä. Ripus-taisitko sinä tällaisen kuvan lastenhuo-neen seinälle - suoje-lusenkelin-kuvan viereen?

Kertomus profeetta Joonasta on kristi-tyille tärkeä siksi, että Jeesus viittasi sii-hen puhuessaan kuolemastaan ja ylösnou-semuksestaan. Vastustajilleen Jeesus ei suostunut antamaan muita merkkejä kuin Joonan merkin (Luuk. 11:29).

Mikä on tämä Joonan merkki? Katsotaan ensin profeetta Joonan elämää. Joona pake-ni Herraa ja tämän antamaa tehtävää. Pa-komatallaan laiva joutui myrkyin keskel-le. Joona ymmärsi olevansa syyllinen pian koittavaan haaksirikkoon, joten profeetta vaati tulla heitetyksi mereen. Meri tyyn-tyi. Mies vajoaa syvyyteen, mutta Jumalan lähettämä meripeto nielaisee profeetan. Hän rukoilee Jumalaa eläimen sisuksis-sa: ”Sinä heitit minut syvyyteen, merten sydämeen, ja virta ympäröi minut. Sinun tyrskysi ja aaltosi vyöryivät ylitseni.”(j.3) Joona oivaltaa Jumalan olleen kaiken ta-kana. Ahdistus ja luottamus vuorottele-vat Joonan rukouksessa. ”Minut on sysätty pois sinun silmiesi edestä. Kuitenkin mi-nä yhä tähyilen pyhää temppeleäsi kohti” (jae 5). Jotain tämän kaltaista hylkäämistä Jeesus on kokenut ristillä tullessaan Isän-sä hylkäämäksi(Matt.27:46). Toisaalta Joo-nan toivo elää; jos vielä kerran saan palvel-la Herraa Siionissa?

Joonan kuvaus hukkumisestaan on vai-kuttavaa luettavaa: ”Vedet nousivat kau-laani asti, syvyydet saartoivat minut, kais-

lat kietoutuivat päähäni. Vuorten pohjiin minä painuin, vajosin syvyyksien maahan, sen salvat sulkeutuivat takanani aini-aaksi. Mutta sinä, Herra, minun Jumalani, nostit minut elävänä ylös haudasta. (j.6-7) Ilmaus ”vuorten pohjat” (qisbe harim) esiintyy Vanhassa testamentissa vain tässä. Asiayhteys antaa ymmärtää, että Joonan todella koki vaipuvansa meren syvimpään pohjaan asti. Samalla hän katsoo laskeutuneensa kuolleiden maailmaan. Kuoleman portit suljettaisiin ja Joonan suljettaisiin sen sisäpuolelle. ”Salvat sulkeutuivat takanani aini-aaksi” (j.7). Hahmottiko Joonan tämän ”kuoleman maan” aikansa kaupungin tavoin, jonka salvoilla lukittujen porttien läpi ei enää kuljettaisi?

Ratkaiseva käänne tapahtuu seuraavassa jakeessa. Joonan rukoilee: ”Mutta sinä, Herra, minun Jumalani, nostit minut elävänä ylös haudasta” (j.7b). Tämä on ymmärrettävä kuolleista nousemiseksi. Tottelematon profeetta on yrittänyt paeta Herran kasvojen edestä. Suunta on ollut alaspäin. Joonan kirja on kuvannut tätä matkaa ja nyt ollaan pohjalla. Alemmas ei enää pääse. Meren syvyyksiin ja kuoleman valtakuntaan sysätty profeetta saa huomata kuinka Herra yksin voi kääntää tilanteen toisin päin. Herra nostaa hänet kuolleista elämään. Jumalalla, jolla on valta kuoleman portit sulkea, kykenee ne myös avaamaan. Sen tähden Joonan ylistää Jumalaa: ”Mutta minä saan uhrata ja laulaa kiitosta sinulle. Minkä olen luvannut, sen minä täytän. Vain Herra voi pelastaa” (j. 10). Vain Herra voi pelastaa! Siinä on tiivistelmä koko Joonan kirjan sanomasta. Luku kaksi päättyy toteaviin sanoihin: ”Sitä Herra käski kalan oksentaa Joonan kuivalle maalle.” (j. 11).

Matteuksen evankeliumissa Jeesus puhuu suoraan siitä, kuinka Joonan syökseminen meripedon kitaan kertoo Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta: ”Niin kuin profeetta Joonan oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin on

Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä.” (Matt. 12:40).

Joonasta poiketen Jeesus eli kuuliaisena Isälle. Hän ei olisi synnittömänä olisi ansainnut kuolemaa. Jeesus otti kuitenkin meidän rikoksemme kantaakseen ja meidän syntiemme sovituksen tähden hän antautui kuolemaan. Jeesus oli tämän kertonut opetuslapsilleen jo ennakoita: ”Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin, ja he tappavat hänet, mutta kolmen päivän kuluttua hän nousee kuolleista.” (Mark. 9:31). Jeesus tiesi, että kuolemalla ei olisi lopullista valtaa häneen. Silti Isän hylkäämäksi tuleminen olisi todellista syvyyksiin laskeutumista. Jeesus tuli Isänsä hylkäämäksi, jotta me voisimme saada syntimme anteeksi. Jeesus kuoli ja hänet haudattiin. Kuoleman portit eivät voineet sulkea Jeesusta valtansa alle. ”Kärsihän Kristuskin ainutkertaisen kuoleman syntien tähden, syytön syyllisten puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Hänen ruumiinsa surmattiin, mutta hengessä hänet tehtiin eläväksi.” (1. Piet. 3:18) Tässä on myös kristityn toivo ja lohtu. Kaikki on Jumalan käsissä. Jos kerran Kristus on kärsinyt kuoleman syntieni tähden, hän on johdettava minut kerran perille Jumalan luo. Jos meidän ruumiimme kuoleekin, niin hengessä meidät on tehtävä eläväksi. Jeesus sanoo: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.” (Joh. 11:25)

Rukoilemme päivän rukouksen sanoin: Herra, meidän Jumalamme, me kiitämme sinua Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta. Kiitos, että murhe on kääntynyt riemuksi, tappio voitoksi. Vakuuta meille Henkesi kautta, että ylösnoussut Vapahtaja kulkee kanssamme joka päivä, myös murheen ja epäilyn hetkinä. Liitä sydämemme ja ajatuksemme yhteiseen uskoon, toivoon ja ylistykseen. Kuule meitä Poikasi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme tähden. ●

Taito Heikkilä

Ylösnouseen todistajia

JES. 43:10–12 (+ J. 8–9)

1. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ
(QUASIMODOGENITI) 28.4.

Mitä tulee mieleen sanasta ”todistaja”? Tuo sana viittaa ennen kaikkea oikeudenkäyntiin. Todistaja on henkilö, jota kuullaan, kun selvitetään mitä tosiasiaa on tapahtunut. Todistaja voi olla esimerkiksi silminnäkijä tai hänellä voi olla muuta ratkaisevaa tietoa tapahtumien kulusta.

Vanhan testamentin lukukappaleesamme meidät viedään seuraamaan tuomioistuimen kokoontumista. Herra on kutsunut valitun kansansa eteensä oikeudenistuntoon antamaan lausuntonsa. Mikä on syynä käräjöintiin? Jesajan kirjan alkujakeet valaisevat tätä: ”Kuule, taivas, kuuntele, maa! Herra puhuu: -- Minä kasvatin lapsia, saatoin heidät täyteen mitaan, mutta uhmaten he ovat nousseet minua vastaan.”(Jes.1:2) Epäjumalanpalvelus on ollut erityisesti valitun kansan kompastuskivenä. Jumala on kyllä taivutellut kansaansa kääntymään puoleensa. Lempein sanoin Herra on sitä lohduttanut. Synninpäästöissäkin usein käytetty raamatunkohta on täynnä lohdutusta ja huolenpitoa: ”Ja nyt -- näin sanoo Herra, joka sinut loi, Jaakob, joka sinut muovasi, Israel: -- Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun. Kun kuljet vesien halki, minä olen sinun kanssasi, kun virtojen poikki, ne eivät tempaa sinua mukaansa, kun astut tulen lävitse, sinä et pala eikä liekki sinua polta.” (Jes. 41:1–2)

Nyt puhuttelun sävy muuttuu. Herra haastaa valittua kansansa sen luopumuksen tähden. Jos kansalla kerran on jotain Luojaansa vastaan, niin nostakoon esille todisteet asiansa puolesta. Jumala kyllä on valmis käymään käräjille kanssaan(ks. Jes. 41:1,21). ”Kutsu esiin kansa, joka on sokea, vaikka sillä on silmät, joka on kuuro, vaikk

ka sillä on korvat! Kaikki kansat kokoon-tukoot, kerääntykööt kansakunnat yhteen: voiko joku siitä joukosta ilmoittaa meille, mitä minä ilmoitan, ja kertoa meille, mitä tapahtui ennen? Asettakoon siis luottavat todistajat ja osoittakoon olevansa oikeassa, niin että toiset voivat kuulla ja myöntää: ”Totta on.”(j. 8–9)

Todistajat määrätään antamaan lausuntonsa. Todistajana toimiminen ei ole miellyttävä tehtävä, sillä mikäli Jumala on ollut oikeassa, niin kansa on ollut väärässä. Jos todistaja myöntää Jumalan toimineen oikein tuomitessaan valitun kansansa sen synneistä, samalla todistaja tunnustaa kuuluvansa itsekin tuomion alaisten joukkoon. Tästähän parannuksen tekemisessä on kyse; myönnetään, että Jumala on ollut oikeassa ja minä olen ollut väärässä. Tämä on meille vaikeaa ylpeytemme tähden. Ripittäytyminen lähtee kuitenkin siitä, että luovomme omavoimaisuudestamme ja toteamme Jumalan olleen oikeassa. Laki tuomitsee ja sen tulee tuomita. Tämän jälkeen evankeliumi tuo syntien anteeksiantamuksen ilman ehtoja. Jumalan toiminta voidaan siis ymmärtää niin, että Herra pyrkii tämän tuomioistuinkokoontumisen kautta vetämään kansansa jälleen yhteyteensä. Kansaa pitää ravistella hereille.

”Minun todistajani, sanoo Herra, olette te -- Israel, sinä jonka olen valinnut palvelijakseni -- ja teidän tulee tuntea minut ja uskoa minuun, ymmärtää, kuka minä olen. Ennen minua ei ole jumalaa syntynyt eikä ollut eikä minun jälkeeni tullut eikä tule.” (j.10)

Jesaja joutuu opettamaan kansalle uskon alkeita. Jesaja saa muistuttaa, että on vain yksi Jumala. Siksi kansan harjoittama epäjumalanpalvelus on mieleetöntä. Sama koskee pelastusta. Jos on vain yksi Jumala, niin yksin hänen puoleensa tulee kääntyä myös pelastuksen asioissa. ”Minä, minä yksin olen Herra, ei ole muuta pelastajaa kuin minä. Minä olen puhunut, minä olen

pelastanut, olen ilmaissut teille tahtoni, minä itse, ei kukaan muu. Te olette minun todistajani, sanoo Herra. Minä olen Jumala.” (j.11-12).

Jumalan on pelastushistorian alusta asti antanut lupauksensa ihmiskunnan pelastamisesta ja synnin vallan kukistamisesta. Heti lankeemuksen jälkeen Jumala lupasi lähettää Hänet, joka murskaisi käärmeen pään (1. Moos. 3:15). Tämä odotus pahan vallan kukistamisesta on kulkenut läpi pelastushistorian. Valittu kansa on saanut opetusta siitä, mitä tuo pelastus tulisi olemaan. Sukupolvi toisensa jälkeen on muistellut sitä, kuinka pelastus tulee yksin uskosta. Kansa on kuullut Abrahamista, joka yksin uskosta luettiin vanhurskaaksi (1. Moos. 15:6). Kansa on kuullut Jumalan ihmeellisistä pelastusteoista ja siitä, kuinka Hän voimallisella kädellään vapautti kansansa Egyptin orjuudesta. Eksoduksen viesti on siinä, että Jumala kykenee vapauttamaan synnin orjuudesta. Kansan paatumus erämaassa ja myöhemmin profeetta Jesajan aikana kertoo taas siitä, että kansa halusi toistuvasti palata synnin kuviteltujen lihapatojen ääreen. Kuitenkin, kärsivällisesti ja monin esimerkein ja historian tapahtumin Jumala oli opettanut kansaansa ja valmistanut pelastushistorian huipentumaa varten. Se huipentui Jeesuksessa. Tapahtumapaikkana toimi Golgatan keskimmäinen risti. Jeesus Kristus, Jumalan Poika kuoli puolestamme ja kuolemallaan voitti kuoleman. Samalla murskattiin pahan valta. Jeesuksen ylösnousemus julistaa synnin vallan ja pahan lopullista kukistamista. Sinunkin rikoksesi on poispyyhitty Jeesuksen kalliissa sovintoveressä. Yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden.

Jesajan julistus yhdestä ainoasta pelastajasta ja Jumalasta toteutui siis Jeesuksen elämässä ja kuolemassa. Jeesus on ainoa pelastaja, muuta tietä saattaa asiakuntoon Jumalan kanssa ei ole. ”Te olette mi-

nun todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala.” (j.12) Jeesus sanoo: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luon muuten kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6)

Hyvät ystävät, me saamme liittyä todistajien joukkoon tänä sunnuntaina. Johannes kirjoittaa: ”Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille - minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa. Ja tämän me kirjoitamme, että meidän ilomme olisi täydellinen.” (1. Joh. 1:1-4 KR33)

Nousemme nyt kiittämään ja ylistämään - ja samalla myös todistamaan - Jumalaa hänen suurista pelastusteoistaan Nikean uskontunnustuksen sanoin. ●

Taito Heikkilä

Omistajuuden harha

JOH. 10:11-16

2. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 5.5.

HYVÄ PAIMEN

Lähi-Idän rikas mies Damaskuksessa saattoi omistaa suuret lammaslauamat ja palkkasi paimenet lampaita kaitsemaan. Parhaat paimenet pitivät huolta laumasta kuin omista lampaistaan: lauma ei saanut vähetä vaan kasvaa ja voida hyvin. Vaikka paimenia saatettiin halveksia, olivat juutalaisen kansan suurmiehet Mooses ja Daavid olleet paimenia, Jumalaa itseään saatettiin sanoa paimeneksi (Ps. 23) ja hyvä paimen oli isännälleen kullannarvoinen. Palkkapaimenilla lauma oli vain toimeentulon väline ja menekkitappiot suuret. Palkkapaimen ei välitä! Koska omistaja on

kaukana, voi paimen ryhtyä esiintymään isännän elkein.

Jos pääsisimme lampaan päähän, löytäisimme kenties sieltäkin yllättäviä ajatuksia. (**C.S. Lewisiltä** lainaan ajatuksen ja tekstiä omistajuuden harhasta.) Olemme rikkaan isäntämme, Jumalan omaisuutta, mutta alamme ajatella, että aikani kuuluu minulle, vaikka emme voi luoda yhtään hetkeä emmekä pitää kiinni minuutistakaan. Aikani on Jumalan lahjaa. (Ps. 31:16) Ihmiset ovat alkaneet uskoa omistavansa ruumiinsa ja röyhkeimmät jo toistenkin ruumiit. Tästä uskosta on tullut vastareaktio siveydelle, elämän pyhyydelle ja hyväksikäytölle. Ajatteliko Beetleheimin kedon lammas olevansa kaukana asuvan isäntänsä omaisuutta vai peräti omistavansa isännän. Tällainenkin älytön ajatus hiipii päähämme. Olemme kuin lapset lelupäivänä tarhassa: nalle on minun ja saan tehdä sillä, mitä lystään. Ihmisen ylpeys ja epämääräisyys asioiden määrittelyssä johtaa siihen, että asteikon toisessa päässä on ”minun jumalani”, jota hallitsen ja joka on minulle velkaa apua ja palveluksia. Ei yksikään voi käyttää sanan täydellisen omistajuuden merkityksessä - edes eteisen saappaista - sanaa ”minun”. Pitkällä tähtäimellä joko Jumala tai Paholainen sanoo kaikesta ”minun”. Jumala sanoo sillä perusteella, että on luonut ja Jeesuksessa ostanut, Paholainen sillä perusteella, että on vallannut ja varastanut. Ihmissielulle on kohtalokasta omistajuuden harha, sillä vauraus sitoo tähän maailmaan. Olet kuullut heidän sanovan, että he ovat löytäneet oman paikkansa maailmassa, vaikka todellisuudessa maailma on löytänyt paikkansa heissä. Heidän ei tarvitse tunnustaa Jumalan kansan kansa olevansa vieraita ja muukalaisia tässä maailmassa, mutteivat he voi myöskään sanoa ”Herra on minun paimeneni” edes astuessaan ”pimeään laaksoon”. (Hepr. 11:9,13, Ps. 23).

PAIMEN ON LAMPAALLE KOKO ELÄMÄ
Siitä hetkestä, jolloin lammas ryhtyy itsenäiseksi ja ottaa etäisyyttä paimenesta ja laumasta, olemaan itseään varten, sen peli on pelattu. Kauhistuttava mahdollisuus: valita elämänsä keskipisteeksi joko Jumala tai oma itsensä. On lopulta yhdentekevää, ovatko syntimme iltapäivälehtien lööpeissä vai pikku kateutta, ahneutta, vilppiä ja nurjamielisyyttä, kunhan niiden yhteisvaikutus riittää hivuttamaan pois Jumalan luota. Sokaisevin tie eroon Jumalasta on vähittäinen, loiva rinne, helppokulkuihin maasto. Onneksi Jumala rakastaa luomiaan karvattomia kaksijalkaisia ja asettelee heidän tielleen mutkia, kompastuksia, kaatumisia ja loukkaantumisia, jotka tosin eivät sillä hetkellä tunnu Jumalan rakkaudelta. Olen kuullut, että paimen jopa saattoi katkaista jalan sellaiselta yksilöltä, joka oli aina lähdössä omille teilleen. Paimenesta ja laumasta irtautunut lammas oli nälän ja pedon saalis.

Mutta paimenen tarkoitus oli elää, ei kuolla, lauman hyväksi. Paimenen kuolema oli tuho myös laumalle. Jeesus on ainoa hyvä paimen, joka voi sanoa ”seuraa minua”. Hän ei tarjoa vain hetken kohennusta lyhyeen elämäämme, apua ihmisuhteisiin ja kristillistä moraalialia (joka nyt on romahtamassa) yhteiskuntaamme. Puolestamme ristillä kuolleen ja ylönousseena Herrana hän antaa elämän ikuisena. Hän tuntee omansa ja tien koko matkalta, myös viimeisen virran yli. Onneton on sellainen, jolla on sen seitsemän paimenta. Jeesuksen omat tuntevat paimensa ennen muuta hänen äänestään. Häneltä myös seurakunnan oikeat kaitsijat lainaavat äänensä. Oikea paimen ei voi sanoa, uskomme Jeesukseen, emme Raamattuun. (vrt Ap.t.20:28-30) Meillä on Raamattuun Jeesus ja ääni tai sitten itse rakennettu Jeesus ja moniäänisyys.

Meidätkin Jeesus ottaa mukaan laumaansa, johdattaa ja antaa kuulla äänen-

sä. On harhakuva ajatella, että ihmisistä olisi tullut niin aikuisia, itsenäisiä, fiksuja ja vapaita, etteivät he enää seuraisi paimenia, kaipaisi ohjausta ja tarvitsisi laumaa. Päinvastoin. Ajan moniäänisyyden ja moniarvoisuuden pauhussa on aina vain tärkeämpää ja elämämme ja iäisyytemme kannalta ratkaisevaa tunnistaa hyvän paimenen ääni ja katsoa, missä laumassa kulkee. Lakikin edellyttää, että susihavainnoista on ilmoitettava. (Ap.t. 20:28-30) ●

Keijo Rainerma
Kankaanpään kirkkoherra

Jumalan kansan koti-ikävä

JES. 40:26-31

SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ
(JUBILATE) 12.5.

”Minä tahtoisin isä jo kotiin, isä minua väsyttää”, lauletaan **Jorma Kääriäisen** laulussa. Taivaan kansalainen kaipaa kotiin. Päivän tekstimme puhuvat Jumalan kansan koti-ikävästä. Seurakunta suunnata katseensa uuteen elämään taivaassa, minne Jeesus on mennyt valmistamaan omilleen sijaa. Kristityn elämä tässä ajassa on odotuksen täyteistä. Jeesuksen ylösnousemuksen tähden meidät on jo tehty uusiksi luomuksiksi. Odotamme Kristuksen paluuta kunniansaan. Millaista elämä kristittynä sitten on tässä odotuksessa? Jesajan kirja kuvaa monipuolisesti Jumalan kansan tuntemuksia. Se huomioi kaiken ikäiset kuulijat. Seurakunta koostuu erilaisista ja eri ikäisistä ihmisistä, silti viesti on kaikille sama: Herran odotus palokitaan.

Jesajan kirjan luvussa kansaa muistutetaan Jumalan valtasuuruudesta. ”Kohottaa katseenne korkeuteen: kuka on tämän kaiken luonut? Hän, joka kutsuu esiin taivaan joukot täydessä vahvuudessaan, hän, joka tuntee ne nimeltä, joka ainoan. Suuri on hänen väkevyytensä, valtaisa hä-

nen voimansa: yksikään joukosta ei jää pois.”(j.26) Se, että olemme kaikkivaltiaan Jumalan käsissä, on suuri lohdun ja toivon aihe. ”Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivalat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:38-39) Jumalan omat kyllä voivat kokea Jumalan toisinaan etäiseksi tai ajatella, että Hän ei välitä hädästämme. Jesajan kirjassa tuodaan esille se, kuinka Jumala kyllä kuulee. ”Miksi valitat, Jaakob, Israel, miksi puhut näin: -- Ei ole Herra nähnyt elämäni taivalta, minun asiastani ei Jumala välitä.”(j.27) Jesaja jatkaa: ”Etkö jo ole oppinut, etkö ole kuullut, että Herra on ikuinen Jumala, koko maanpiirin luoja? Ei hän väsy, ei uuvu, tutkimaton on hänen viisautensa. Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa.”(j. 28-29) Raamattu puhuu kaikille. Se puhuu väsyneille, uupuneille ja pelokkaille. Jos olemme heikkoja, niin Jumala on voimallinen. Jos olemme uupuneita, niin Herra auttaa meitä väsymättä.

Jesaja kirjoittaa, kuinka Jumala, joka on kutsunut esiin taivaan joukot, tuntee ne myös nimeltä, joka ainoan. Jeesus puolestaan puhuu siitä, kuinka meidän hiuksemekin ovat luetut. (Luuk. 12:7) Yksityiskohtia myöten kaikki on Jumalan tiedossa. Hänellä on kaikki valta. Kristityn on hyvä muistaa, että kun sanotaan että Jumalalla on kaikki valta, niin painopiste on juuri sanalla ”kaikki”. Jeesus on sovituskuolemallaan lunastanut kaikki ihmiset vapaaksi synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta. Kristus on sovittanut maailman kaikki synnit kuolemallaan. Hän on tuonut syntien anteeksiantamuksen, jonka uskossa saamme omistaa itsellemme. Tämä on Raamatun sanoman ydin. Siinä on taivasmatkalaisen kantava turva.

Jos Jumala huolehtii väsyneistä ja uupuneista, niin entäpä he, jotka kokevat olevansa voimansa tunnossa, täynnä elämää ja nuoruuden parhaissa voimissa? Mitä sanottavaa päivän tekstillä on heille? ”Jos maapallon pintaan laitettaisiin lenkki, niin siitähän nostaisin”, muisteli suomalainen voimamies nuoruuden huippukuntoaan. Nuoruuteen kuuluu tuntemus voimasta. Kaikki tuntuu olevan mahdollista. Elämää ohjaavat mahdollisuudet ja kokemus kuolemattomuudesta on vahva.

Jesajan sanoma on kuitenkin tärkeä myös voimansa tunnossa eläville. Jesaja julistaa: ”Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat” (j.30) Nuoruudesta, terveydestä ja voimista saa iloita, sillä ne heijastavat Jumalan luomistöitä. Jesajan kautta Jumala samalla muistuttaa myös nuoria siitä, että kyllä tekin väsytte ja kaadutte. Nuoruuden voimat, jotka kuuluvat ihmisen luonnolliseen elämään, ovat katoavaista. Sen tähden Jesajan kautta Jumala puhuu toisenlaisesta, ”uudesta voimasta” joka on katoamattonta. Sitä tarjotaan meille kaikille. ”Kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.” (j.31) Tämä ”uusi voima” on jotain sellaista, jota ihmisellä ei luonnostaan ole. Jumala kykenee vahvistamaan omiaan vaikeiden aikojen keskellä. Tämä uusi voima myös auttaa, kun elinpäiviemme määrä tulee täyteen. Jumalan varassa meillä on varma tieto siitä, että uskossa Kristuksen sovituskuolemaan, meillä on varma pääsy Isän kotiin. ”Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil.4:7) Tällaisesta Jumalalta tulevasta uudesta voimasta puhuvat myös vainotut kristityt. Kristityt, jotka kokevat väsymystä, uupumusta ja ahdinkoa. Jumala kykenee antamaan fyysisen ahdistuksen

keskelle oman rauhansa ja voimansa, joka ylittää ymmärryksemme.

Rukoilemme yhdessä päivän rukouksen sanoin: Taivaallinen Isä, sinä annoit oman Poikasi kulkea tuskan ja kuoleman kautta ja valmistit hänelle kolmantena päivänä suuren voiton. Me kiitämme ja ylistämme sinua siitä, ettei mikään pimeys voi voittaa hänen valoaan eikä mikään tappio voi riistää meiltä hänen voittoaan. Kuule meitä Poikasi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme tähden. ●

Taito Heikkilä

Taivaan kansalaisena maailmassa

JOH.16: 5-15

4.SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 19.5.

”Pääseekö tällainen mies taivaaseen?”

”Pääsee, Kristuksen työn tähden pääsee.”

”No, minä menen sitten!” Näin **Eero Lehtinen**,

talvisodan joukkueenjohtaja, pappi ja myöhemmin Lapuan ensimmäinen piispa muisteli kuolevan sotilaansa kanssa käymäänsä lyhyttä keskustelua. Aikaa oli vähän. Hätä paistoi sotilaan silmistä. Sisintä poltti kysymys: pääsenkö taivaaseen? Mitä joukkueenjohtaja vastasi kuolvalle? Empikö vastausta? Puristiko parannuksentekoa, jotta sentään jotain olisi ihmisenkin varassa? Ei, vaan kuoleva sai kuulla Kristuksen sovitus työn riittävän taivaaseen pääsemiseen. Ja kuin uskonnustuksena sotilaan käsi nousi ylös taivasta kohden: ”No, minä menen sitten!”

Opetuslapsille ajatus Jeesuksen pois menosta oli kauhea. Heidän sydämensä oli niin täynnä murhetta Jeesuksen sanojen tähden, että he eivät osanneet edes kysyä, mihin Vapahtaja oli menossa. Tuomas oli sitä kysynyt hieman aiemmin (Joh.14:5) ja saanut kuulla Jeesuksen olevan tie taivaaseen.

”Teille on hyödyksi (kr. *symferei*), että minä menen pois.”(j.7) Jeesus sanoo ja

käyttää samaa sanaa ”hyödyllinen”, mitä ylipappi Kaifas oli käyttänyt puhuessaan Jeesuksen surmaamisesta. (Joh.11:50). Jumala toteuttaa pelastussuunnitelmansa vääjäämättä. ”On hyödyllistä...” sanoi poliitikko Kaifas. ”On hyödyllistä...”, sanoi Lunastajamme Jeesus. Jumala saa pahan-kin palvelemaan hyvää!

Opetuslapset eivät voineet tuossa hetkessä käsittää, mitä hyötyä Jeesuksen poismenosta olisi. Sehän merkitsi katasrofia! Vasta pääsiäisen ja helluntain jälkeen he ymmärsivät, miksi Jeesuksen poismeno oli tarpeen. Tarvittiin pitkäperjantai ja pääsiäinen, tarvittiin helatorstai ja helluntai, jotta Pyhä Henki voisi tulla ja maailman evankelioiminen alkaisi. ”Ellen mene, ei Puolustaja voi tulla teidän luoksenne. Mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luoksenne.”(j.7) Vasta helluntain jälkeen Jeesuksen ja häneen uskovien suhde saatoi päästä aivan uudelle tasolle, sillä ”tämä Puolustaja, Totuuden Henki...pysyy luonanne ja on teissä.” (Joh. 14:17)

Verbillä *symferoo* (=olla hyödyksi) on myös merkitys koota, kantaa kokoon. Elämämme on kuin palapeli. Me emme aina tiedä, mikä pala kuuluu mihinkin ja missä järjestyksessä, mikä on meille hyödyllistä, mikä ei. Jumala sitä vastoin tietää, ja siksi saamme turvallisesti jättää asiamme hänen päätettäväkseen. Hän näkee kokonaisuuden.

Jeesuksen lähettämällä Pyhällä Hengellä on kahdenlainen tehtävä. Jakeissa 8–11 Jeesus kuvaa Pyhän Hengen vaikutusta maailmassa, jakeissa 12–15 puolestaan Hengen vaikutusta opetuslapsissa. Pyhä Henki toimii sekä syyttäjänä että puolustajana (kr. *parakleetos* = *luokse ja avuksi kutsuttu*). Termillä tarkoitetaan ensinnäkin henkilöä, joka on kutsuttu oikeudenkäyntiin avustamaan ja puolustamaan syytettyä. Toiseksi *parakleetos* on sotilastermi ja tarkoittaa sellaista henkilöä, joka valaa rohkeutta sotilaisiin.

Maailmalle Pyhä Henki näyttää todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion, jotta se kääntyisi. Uskovia puolestaan Pyhä Henki puolustaa, valaa rohkeutta ja johdattaa ”kaikkeen totuuteen” – siis auttaa ymmärtämään, kuinka Vanhan testamentin ennustukset täyttyivät Jeesuksen elämässä. Kummassakin tapauksessa Pyhän Hengen työ tähtää hyvään lopputulokseen.

”Synti on sitä, että ihmiset eivät usko minuun...” (j.9). Synti ei ole vain yksittäisiä tekoja vaan sydämen luopumista Jumalasta. Syntiä on se, mikä sotii Jumalan tahtoa vastaan. Kun Pyhä Henki aloittaa työnsä ihmisessä, hän paljastaa tämän syntisyyden. Ensin Jumalan puhuttelussa olevalle paljastuu yksittäisiä syntejä, lopulta syntiturmelus. ”Meidän aikamme ei tunne syntiä, ainoastaan syntejä.” (**Emil Brunner**). Synnin juuri on syvemmillä kuin ihmisen teoissa tai asenteissa. Teot ovat vain pintaväreilyä (**Kalevi Lehtinen**). Syntiä on se, että ihminen on irti Kristuksesta, ei usko häneen.

”...vanhurskaus tulee julki siinä, että minä menen Isän luo...” (j.10). Pyhä Henki näyttää, että Jeesus on vanhurskas, emme me. Ottaessaan Jeesuksen vastaan tämän noustua taivaaseen Jumala osoitti hyväksyvänsä Jeesuksen sovitus työn. Jeesus yksin on vanhurskas, ja uskon kautta meidätkin puetaan Jeesuksen vanhurskauteen.

”...ja tuomio on siinä, että tämän maailman ruhtinas on tuomittu.” (j.11). Maailma luuli, että Jeesuksen tuomio oli oikea ja kuolema hänen loppunsa. Mutta Pyhä Henki todistaa, että asia on päinvastoin. Jeesuksen kuollessa saatana tuomittiin menettämään valtansa. ”Se on täytetty!” oli voitonhuuto. Syntituomio on kärsitty. Uskon kautta Jeesukseen olemme vapaat kadotustuomiosta (Rm 8:1).

Pyhä Henki on persoona, ”Herra ja eläväksi tekijä, joka lähtee Isästä ja Pojasta ja jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa kumar-

retaan ja kunnioitetaan ja joka on puhunut profeettojen kautta.” (Nikean uskontunnustus). Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kolmiyhteys on erottamaton. Poika antaa Pyhälle Hengelle sen, minkä saa Isältä.

Pyhä Henki on Totuuden Henki, joka ”johtaa kaikkeen totuuteen, puhuu sen, minkä Poika hänelle puhuu, ilmoittaa tulevan ja kirkastaa Jeesuksen (j.13-14). Uuden testamentin mukaan me voimme murehduttaa Pyhän Hengen (Ef. 4:30), vastustaa Häntä (Ap.t.7:51), sammuttaa Hänet (1. Tess.5:19) mutta voimme myös täytyä Pyhällä Hengellä (Ef. 5:18). Viimeksi mainittu on varmasti Jumalan hyvä tahto! ●

Jari Nordman

Rovasti, aluejohtaja
Suomen Raamattuopisto

Ahtaalla ja avaralla

JOH. 16:23-33

5. SUNNUNTAI PÄÄSIÄISESTÄ 26.5.

”Maailmassa te olette ahtaalla.” Ahtaat ovat rajat ja tiukat elämän reunaehdot. Mutta erityistä ahtautta lupaa Jeesus seuraajilleen tässä maailmassa siitäkin huolimatta, että nimi ”Jeesus” tulee heprean sanasta *jashaa*, mikä merkitsee vapauttamista, avaraan paikkaan johdattamista. Kun Vapahtaja johtaa avaraan paikkaan, hän kääntää syntisen itseensä ja omaan etuunsa käpertyneen katseen Kristukseen ja lähimmäiseen ja avaa meille näköalattomille sen taivaan todellisuuden, josta hän tuli ja jonne palasi ja josta meidän nyt näkyvä maailmamme on lähtöisin. Nykyisin vallassa olevaa todellisuus-käsitystä ei siten voi pitää lopullisena. Jeesus avartaa näköalamme niinkin, että johtaa meidät rukouksen ihmeelliseen maailmaan. Jeesuksen käsky ja lupaukset rukouksen kuulemisesta rohkaisevat rukoilemaan ja oma ja toisten hätä vaativat. Rukous muuttaa ihmiset, asiat ja tilanteet avaamalla näköalat kuin vuorelta tai Jumalan näkökul-

masta kataottuna. Rukoilija palaa identiteettiinsä ”katseensa ylös päin kohottavana” (*antropos*) virittämällä matkalaulunsa: ”Minä kohotan katseeni vuoria kohti. Mistä saisin avun?” (Psalmi 121) Jeesus nousi ylös vuorelle rukoilemaan (Matt. 14:23, Luuk 21:37) ja olivat saarnan, kirkastuksen, lunastuksen ja lähetyuskäskyn vuoret kuin paikkanakin näköaloja avaamassa.

”Minä olen voittanut maailman.” Yksi näköala avautuu rukoilijalle taisteluna, sotana, jonka voittaja on jo selvillä. Efe-solaiskirjeessä, joka on kirje rukouksesta, 6. luku kuvaa kristityn varustusta taistelutarustuksena (kuin roomalaisella sotilaalla) ja elämää taisteluna, ei ihmisiä, vaan ”henkiolentoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan”. Ja siten apostoli kirjoittaa: ”Tehkää tämä kaikki rukoillen ja anoen - hellittämättä.” (Ef. 6:18) Kuinka moni kristitty tai edes pastori tajuaa, että kysymys on taistelusta? Jumala haluaa jokaisen sielun, sekunnin ja sentin ja jokaiseen Saatana esittää vastalauseensa. Tässä taistelussa rukoilija valitsee puolensa.

Rukous pitää kiinni siitä, että Jumalan tahdon on tapahduttava. Suuri on lupaus Jeesuksen nimessä sanotun rukouksen kuulemisesta. Rukous Jeesuksen nimessä merkitsee sitä, että rukoilijalla ei itsessään ja itsellään ole mitään ansiota rukouksen kuulemiseksi. Rukoilija vetoaa Jeesuksen ansioon. Jeesus on avannut yhteyden Jumalaan. Ihmisen vajavaisuus ei ole este rukousvastauksille. (Jaak. 5:17) Kun Daniel ja ystävänsä rukoilivat, syy vastauksen viipymiseen ei ollut rukoilijoissa tai Jumalassa, vaan vastustajassa ja taistelussa. (Dan. 10:11-13; Luuk. 18:1-8) Raamattu mainitsee kolme rukouksen kuulemisen estettä: synti (Jes. 1:15; 59:1,2), itsekkyys (Jaak. 4:3) ja anteeksiantamattomuus (Matt. 5:23,24). Siksi rukoilija aloittaa synnintunnustuksella ja syntisen rukouksella.

Koska rukouksessa huolet annetaan Jumalan haltuun ja hoitoon ja koska rukoilija tietää sopivan ja hyvän vastauksen olevan tulossa, rukous johtaa iloon. Jeesuksen puhe, Herran sana puolestaan tuo luoksemme itse Jeesuksen ja hänessä meillä on rauha. Jumalan sana johtaa rauhaan. Silloinkin kun olemme tosi ahtaalla ja ”taivaiden voimat järkkyvät”, saamme sanoa ”sinä tiedät kaiken” ja nostaa päämme ja pysyä rohkeina.

”Me ymmärrämme.” Monesti he eivät ymmärtäneet juuri mitään, mutta nyt oli hetki uskolle ja ymmärryksellekin. He ymmärsivät, että Jeesus tietää kaiken. Meille elämä avautuu askel ja hetki kerrallaan. Hän näkee koko matkan, ajan ja ikuisuuden. Hän ei ole kadottanut eilistä ja tulevaisuus on hänelle läsnä nyt. Vuosikymmenten takainen inhottava tekosi yhtä hyvin kuin edessä oleva kuolemasi hetki tapahtuu hänelle nyt. Vaikka hän tietää, se ei merkitse, ettetkö voisi tänään nöyrytyä ja antaa elämäsi Jeesukselle. Toiseksi he ymmärsivät jotakin lähtemisestä ja tulemisesta. Jeesus oli tullut Isän luota tähän maailmaan ja oli palaava takaisin Isän luon. Voisivatko siis siinä olla meidänkin tärkeimmät matkamme? Jotta voisimme ottaa varman kannan kysymykseen tuonpuoleisuudesta, meidän täytyisi tietää kaikki eli olla kuin Jeesus, mutta ahtaat ovat tietämissämme rajat. He ymmärsivät senkin, ettei

Jeesus nyt puhu vertauksin. Jeesus oli erinomainen puhuja. Monesti hän puhui vaikeista asioista helpoin ja ymmärrettävin vertauksin. Mutta aina hän piti huolen siitä, että kuulijat ymmärsivät sanotun ja sen, milloin kysymys oli vertauksesta, milloin hän puhui ”selvin sanoin”.

Jeesus tiesi, että kristillisen kirkon perustajajäsenet vain muutaman päivän päästä hylkäävät hänet. Johanneksen vahvasti iäisysevankeliumi näyttää korostavan kolmea asiaa. Ensinnäkin seurakunta ei perustu kristittyjen uskollisuudelle, rohkeudelle ja uskolle, vaan sille, mitä Jeesus on ja mitä hän on tehnyt puolestamme. Toiseksi, vaikka ihmiset hylkäävät, Jumala ei hylkää. Isä oli poikansa matkassa - niin kuin Aabraham Iisakin kanssa Moorian vuorella - silloinkin, kun Jeesus huusi: ”Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Helveti on siellä, missä Jumala vetäytyy pois. Mutta ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa”. Sijaisemme on käynyt läpi helvetin, ettei meidän tarvitse koskaan tulla Jumalan hylkäämäksi. Kolmanneksi tässä maailmassa usko ja uskovaiset ovat ahtaalla. Parempi kuitenkin rohkea Jumalan sanassa kuin synnissä. Parempi rauha Jumalan kanssa kuin maailman ystävyys. Parempi pieni kipu, joka muuttuu suureksi iloksi, kuin pieni ilo, joka muuttuu suureksi tuskaksi. ●

Keijo Rainerma

Tilaa Perusta!

perussanoma.fi/lehtitilaus
perustalehti.fi

Julkaisijat

Suomen Evankelisluterilainen
Opiskelija- ja Koululaislähetys ry OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö SROS
Suomen teologinen instituutti ry STI
Suomen evankelisluterilainen
Kansanlähetys SEKL

Päätoimittaja

Santeri Marjokorpi
santeri.marjokorpi@sro.fi
0503814288

Toinen päätoimittaja

Timo Eskola
timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri

Taito Heikkilä
toimitussihteeri.perusta@gmail.com
041 362 4279

Aineisto-osoitteet

santeri.marjokorpi@sro.fi
toimitussihteeri.perusta@gmail.com

Ulkoasun suunnittelu ja taitto

Teemu Junkkaala
teemu@gstj.fi

Toimitus 2019

Mattias Kaitainen, Markus Korri, Leif
Nummela, Karoliina Rauhio-Pokka
Topias Tanskanen, Arno Toivanen

Neuvottelukunta 2017–2019

Keijo Rainerma (puheenjohtaja), Juha
Auvinen, Ville Auvinen, Ruth Franzén,
Markku Ihonen, Timo Junkkaala, Ilmari
Karimies, Jussi Miettinen, Pekka
Mäkipää, Olavi Peltola, Tapio Puolimatka,
Teuvo V. Riikonen, Niilo Räsänen, Matti
Sartonen, Mauri Tervonen, Lauri Thurén,
Lauri Vartiainen, Juha Vähäsarja

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu ja osoitteenmuutokset

perussanoma@jaic.com
03 4246 5391

Tilauhinnat 2019

Opiskelijatilaus 20 €/vuosi,
kestotilaus 45 €/vuosi, määräaikais-
tilaus 12 kk 48 €/vuosi, irtonumero 7 €

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) x 193 mm (kork.)
250€, 1/2 sivu: vaaka 130 mm x 96,5 mm
140 €, pysty 62,5 mm x 193 mm 140 €,
muut: 0,80 €/pmm, palstaleveys 62,5
mm. Hintoihin lisätään alv. (24%).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi
050 361 4099

Kirjapaino

K-Print

Aikakauslehtien liiton jäsen.

ISSN 0355-7111

Perusta julkaisee mahdollisuuksien
mukaan myös kirjoituksia ja komment-
teja, joita ei ole erikseen pyydytty.

Perusta-lehti painetaan ympäristö-
ystävällisesti.

**Uskon ja ajattelun avuksi
46. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa**